

I coronatider

Av syster Gabriella OSB på Heliga Hjärtas Kloster, Omberg

Gäster, säger den Helige Benedikt, ska tas emot som Kristus. Det hör till vår vardag i klostret att välkomna besökare och gäster – några stannar ett par dagar, somliga lite längre, en del kommer för samtal och själavård, flertalet grupper vill komma på studiebesök, många är de pilgrimer som stannar till och inte endast för att fylla på vattenförråden, utan gärna sitter ner en stund i stillhet i kyrkan och ofta blir det ett ömsesidigt utbyte om livet som pilgrim – i någon mening är vi ju alla på vandring genom livet, det händer också allt som oftast att människor som åker förbi, tittar in i kyrkan och vill delta i någon av tidebönerna.

För oss systrar är det en del av vår kallelse att dela med oss av vår tro och vår livsvandring i gemenskap med Herren och med varandra, ett uppdrag och en glädje, som konkretiseras bl.a. genom mottagandet av gäster.

Det brukar sägas att gästfrihet är ett benediktinskt signum och nu när vårt gästhus, för tillfället, med anledning av coronapandemin, är stängt, har det för oss, som för alla, medfört mindre fysiska sociala kontakter och ökad kontakt via telefon, mail och brev med människor som söker svar, lindring i ångest och ensamhet eller bara frågar efter någon som vill lyssna.

Också vi, precis som ni, har ställt in undervisningen med barnen och ungdomarna. Att få möjlighet att förmedla trons glädje innebär för oss inte endast att hjälpa de unga till en personlig relation med Gud, som skapat och skänkt oss livet, för oss är det också en mycket stor uppmuntran och väldigt roligt! Men att leva i verkligheten är det bästa vi kan göra, det är här vi möter Herren, Han som alltid försöker stämma träff med oss, som älskar, tror och hoppas på oss.

Livet här i klostret fortgår, likadant och annorlunda, det vanliga i klosterlivet är att det alltid är lite ovanligt, vi ber tideböner, vi arbetar; i köket, med ljustillverkning, i ikonverkstaden, med sömnad, bakning, tvätt, disk... Varje dag klockan 12.00 samlas vi, inspirerade av påven Franciskus, och ber Fader Vår, för världen, alla som drabbas av coronaviruset; de sjuka, för alla inom vård och omsorg, för dem som arbetar hårt och sliter för att samhället ska fungera för oss alla, de permitterade, de socialt utsatta.... Var och en som vill och kan är välkommen att be tillsammans med oss.

Kriser och svåra situationer kan leda till rädsla och stridigheter, men vi kan välja att se det som ligger utanför vår kontroll som nådetillfällen att ta emot och ta vara på. Det finns det vi inte kan påverka eller förändra, men det finns alltid något vi kan bidra med, alla gester av godhet visar på det hopp vi kristna förvaltar. Den Helige Benedikt uppmanar oss i Prologen till sin regel att "tjäna Gud med de gåvor han givit oss", dvs att leva som förvaltare av det liv som anförtrotts oss, att med god vilja våga möta livet såsom det kommer oss till mötes. Nästankärleken är lika svår för oss alla och det är de nära relationerna som är besvärligast; vare sig vi lever i äktenskap, familjeliv eller i kloster: också vi systrar brottas med häftigt humör, irritation, bekräftelsebehov och självupptagenhet. Livet består till stor del av omständigheter jag inte själv valt, människor som "går mig på nerverna", ständigt möter jag livets ofrånkomliga utmaningar.

En dag ringde det på klosterporten, utanför står en för oss okänd person, och enligt egen utsago varken kristen eller religiös, full av ångest och oro. När livet blir oförståeligt och oförutsägbart vänder sig människor till kyrkor och kloster och förväntar sig svar.

Vi tillhör en Gud som lidit för oss, som lider med oss och som uppmanar oss att inte var rädd. Garanten för vårt hopp är en medlidande Guds barmhärtighet.